

سازمان دانش آموختگان ایران اسلامی ادوار تحکیم وحدت

متن کامل گزارش تحلیلی کمیته حقوق بشر سازمان دانش آموختگان ایران در مورد طرح امنیت اجتماعی منتشر شد

دوشنبه، 21 مرداد 1387

ادوارنیوز: نشست خبری "دفاع از امنیت و حریم شخصی" در سازمان دانش آموختگان ایران برگزار و گزارش تحلیلی کمیته حقوق بشر سازمان در این مورد منتشر شد.

در این نشست خبری دکتر محمد شریف و پروین اردلان نیز به ایراد سخنرانی پرداختند.

گزارش این سخنرانی ها متعاقبا ارسال خواهد شد.

متن کامل این گزارش به این شرح است:

گزارش تحلیلی کمیته حقوق بشر سازمان دانش آموختگان ایران (ادوار تحکیم وحدت)

در مورد طرح موسوم به «ارتقای امنیت اجتماعی»

در ایران از اردیبهشت سال گذشته (۱۳۸۶) مجموعه برنامه‌هایی در حوزه‌های مختلف اجتماعی و امنیتی به اجرا گذاشته شده است که از آنها با عنوان «طرح ارتقای امنیت اجتماعی» نام برده می‌شود. هدف از اجرای این طرح بالا بردن «احساس امنیت» در میان شهروندان عنوان شده است. مقامات نیروی انتظامی گفته اند که این طرح بخشی از «طرح جامع عفاف» است که توسط عالی‌ترین مراجع قانونی از جمله شورای عالی انقلاب فرهنگی تصویب شده و بوسیله رئیس‌جمهور ایران، محمود احمدی نژاد به نیروی انتظامی ابلاغ شده است.

مجریان طرح:

اجرای این طرح که دادستانی تهران آن را تدوین کرده بنا بر اخبار و اظهارنظرهای موجود، بر عهده چهار مرجع زیر است:

- 1- نیروی انتظامی،
- 2- وزارت اطلاعات،
- 3- سپاه پاسداران انقلاب اسلامی و
- 4- نیروی مقاومت بسیج.

مراحل مختلف اجرای طرح:

پلیس ایران در یک سال گذشته، طرح کلی موسوم به «ارتقای امنیت اجتماعی» را ذیل چند طرح جزئی با عناوین «مبارزه با بدحجابی»،

«جمع‌آوری معتادان پرخطر» «برخورد با ارادل و اوباش» و «نظارت بر فعالیت شرکت‌های خصوصی» و ... در سطح کشور اجرایی کرده است.

نخستین مرحله طرح ارتقای امنیت اجتماعی با هدف مبارزه با آنچه از سوی مجریان آن بدحجابی نامیده می‌شد از روز اول اردیبهشت ماه سال 86 آغاز شد. طی این مرحله، ماموران نیروی انتظامی به همراهی ماموران زن با حضور در اماکن و معابر عمومی اقدام به تذکر به زنان و دختران در خصوص نوع پوشش آنان کردند. بر این اساس افرادی که بنا به نظر ماموران مشمول برخورد قضایی بودند دستگیر و در تهران به بازداشتگاه اداره مبارزه با مفسدات اجتماعی معروف به بازداشتگاه خیابان وزرا منتقل شدند.

در این مرحله تعدادی از بازداشت‌شدگان با اخذ تعهد آزاد و سایرین جهت تشکیل پرونده به مراجع قضایی معرفی شدند. طبق آمار اعلام شده در دو روز اول طرح مبارزه با بدحجابی 296 نفر دستگیر و به 3572 تن تذکر داده شد. ماموران نیروی انتظامی همچنین با حضور در واحدهای صنفی اقدام به تذکر به فروشندگان این واحدها می‌کردند. تنها در روز دوم اجرای طرح 2838 باب مغازه مورد بازرسی و بازدید ماموران ناجا قرار گرفته، به 617 مغازه دار تذکر داده شد و 45 باب مغازه فروش البسه هم در راستای اجرای این طرح پلمپ شد.

در بخش دوم این مرحله از طرح ماموران نیروی انتظامی، اقدام به ارشاد پسران دارای پوشش نامناسب و با آرایش موی مدل غربی کرده و پس از آن با گرفتن نشانی آرایشگران از این افراد به پلمپ واحد صنفی و معرفی آرایشگر مزبور به دستگاه قضایی مبادرت می‌ورزیدند.

مجازات پسران دستگیر شده، کوتاه کردن موی سر و دادن آدرس سلمانی متخلف به نیروی انتظامی بود. اما در مورد زنان بدحجاب گفته شد چنانچه این افراد به تذکرات توجه نکنند مطابق ماده ۱۹ قانون مجازات اسلامی، به شهرستان زادگاهشان تبعید خواهند شد. گفتنی است که میزان تبعید در قانون پنج سال ذکر شده است.

در مراحل بعدی ابتدا جمع‌آوری معتادان و سپس جمع‌آوری افرادی که از آنان با لفظ ارادل و اوباش یاد می‌شد، در دستور کار نیروی انتظامی قرار گرفت.

در مرحله برخورد با ارادل و اوباش ماموران ویژه انتظامی در حالی که نقاب بر چهره داشتند به صورت شبانه اقدام به شکستن در منازل اشخاص نموده و با ورود به منزل و ضرب و شتم شدید متهمین را دستگیر می‌کردند. به منظور از بین بردن ابهت ارادل و اوباش، ماموران ویژه نیروی انتظامی بر گردن 30 تن از آنها آفتابه آویزان کردند و این افراد را در محل گرداندند. همچنین ماموران در اماکن پرجمعیت اقدام به ضرب و شتم دستگیرشدگان نمودند.

طرح ارتقای امنیت اجتماعی با دستگیری تولیدکنندگان و دستفروشان سی‌دی‌های غیرمجاز ادامه پیدا کرد. در این بین بسیاری از فروشگاه‌های عرضه محصولات فرهنگی و چندین انتشارات و کافه کتاب نیز در پی بازرسی ماموران نیروی انتظامی پلمپ شدند.

نیروهای پلیس در ادامه طرح ارشادی خود به کنترل خریدهای زنان در مراکز خرید پرداخته و آنان را وادار به باز کردن کیف و روئیت لباس‌های خریداری شده می‌کردند. به دلیل کمبود نیروی زن، نیروهای مرد پلیس نیز در کنترل لباسهای خریداری شده مداخله داشتند.

چندی بعد و در بخش دیگری از این طرح نیروی انتظامی به جمع آوری گیرنده های ماهواره در تهران و برخی دیگر از شهرهای کشور پرداخت. همزمان اکیپ های نیروی انتظامی به بازرسی از مجتمع های مسکونی پرداخته و هزاران آنتن و گیرنده ماهواره ای را از منازل شخصی شهروندان جمع آوری کردند.

طرح مبارزه با بدحجابی در زمستان نیز ادامه یافت. در این فصل پلیس اعلام نمود که با مانتوهای تنگ و چسبان و نیز چکمه های بلند به عنوان مصادیق بدن نمایی برخورد خواهد کرد.

از ابتدای سال 87 طرح امنیت اخلاقی و اجتماعی ویژه بانوان با هدف ارتقا و توسعه احساس امنیت برای بانوان در سطح استان تهران به اجرا درآمد.

کمی بعد نیروی انتظامی برخورد با شرکت های خصوصی که موازین مد نظر آنها در پوشش کارمندانشان رعایت نمی شد، را مرحله جدیدی در طرح ارتقای امنیت اجتماعی عنوان کرد. فرماندهان نیروی انتظامی در این مورد اعلام کردند که در اجرای این طرح نظارت دقیق تری بر فعالیت شرکت های خصوصی صورت می گیرد تا اگر روابط ناسالمی در آن جا ایجاد شده، روابط کنترل شده و در صورتی که خلاف هایی در آن جا مشاهده شد، برخورد شدیدتری صورت گیرد.

بر این اساس در راستای اجرای طرح ارتقای امنیت اجتماعی، پلیس پایتخت طرح برخورد با بدحجابی در شرکت های خصوصی و مراکزی نظیر کافی شاپ ها، کافی نت ها، تالارها و رستوران ها را در دستور کار خود قرار داده و با مراجعه به این مراکز اقدام به تذکر به افراد و در مواردی نیز بازداشت و پلمب مراکز مورد نظر نموده و به زعم خود با اخلال کنندگان امنیت و قانون شکنان به شدت برخورد کرد.

در سال جاری و در ادامه اجرای طرح ارتقای امنیت اجتماعی، پلیس به بازرسی از آتلیه های عکاسی ها پرداخت. در اجرای این طرح که با هماهنگی اداره اماکن و مراجع قضایی انجام گرفت، مأموران به برخی از واحدهای صنفی عکاسی مراجعه کرده و بعد از مشاهده موارد تخلف، برخی واحدهای یاد شده توسط پلیس پلمب و تعدادی نیز اخطار کتبی گرفته اند.

در ادامه این روند از سوی مقامات رسمی اعلام شد برخورد پلیس با آنچه «زنان بدپوشش» نامیده است، از اول مرداد ماه سال جاری شدت خواهد گرفت. این در حالی بود که طی ماه های گذشته نیروهای پلیس در قالب طرح «ارتقای امنیت اجتماعی» به دهها هزار زن در خصوص نحوه لباس پوشیدن و آرایش در مکان های عمومی و حتی داخل خودروهای خود تذکر داده اند.

طی ماه های گذشته همچنین دستورالعمل «حجاب و عفاف» به مدارس ارائه شده است تا اقدامات لازم نسبت به آنچه فرهنگ سازی در خصوص ترویج فرهنگ حجاب نامیده شده است، از سنین کودکی انجام گیرد. این در حالی است که در همه سالهای پس از انقلاب، معلمان امور تربیتی و پرورشی و دیگر اجزای آموزش و پرورش و نهادهای عمومی و رسانه های فراگیر مانند صداوسیما و رادیو، همواره از مروجان «فرهنگ حجاب» به شمار می رفته اند.

در عین حال با ادامه طرح مقابله با ارادل و اوباش که همراه با دستگیری تعدادی از آنها بوده است، 29 تن از محکومان محاکم هفته گذشته به صورت دسته جمعی اعدام شدند.

طرح همیشگی:

معاون حقوقی و مجلس نیروی انتظامی (ناجا) اعلام کرد که در سال جاری در راستای دائمی کردن این طرح، بودجه ای بیش از 103 میلیارد تومان به طرح ارتقای امنیت اجتماعی اختصاص خواهد یافت.

برخی از آمارهای منتشره در مورد موارد برخورد انتظامی با شهروندان

تذکر: منابع آمارهای مورد اشاره در این بخش اخبار و اطلاعیه های رسمی مراجع قضایی و انتظامی و یا گفتگوهای خبری مقامات ذی ربط بوده است. باید توجه داشت که این آمارها همگی مربوط به دوره های زمانی محدود و نه تمامی مدت اجرای طرح است.

یک ماه پس از آغاز طرح مبارزه با بدحجابی در استان های مختلف 14635 زن و مرد در 10 استان اصفهان، کردستان، اردبیل، مازندران، گیلان، خراسان شمالی، مرکزی، سمنان، خوزستان، فارس و فرودگاه ها و ایستگاه های قطار دستگیر شدند و 67 هزار نفر نیز به خاطر پوشش خود تذکر دریافت کردند.

طرح مبارزه با بدحجابی در اصفهان از ابتدای فرودین آغاز شد. در راستای اجرای این طرح به 1000 نفر فرم تعهد ارائه گردید، به 6 هزار بد حجاب به صورت لسانی تذکر داده شد و 215 نفر نیز دستگیر گردیدند که نزدیک به 90 نفر به مراجع قضایی معرفی شدند. تنها در یک ماه اردیبهشت 1200 نفر از سوی ماموران تذکر دریافت کردند، 240 نفر پس از دستگیری با اخذ تعهد آزاد شدند و 45 نفر نیز بازداشت شدند.

طی یک ماه اجرای طرح مبارزه با بدحجابی 317 نفر در کردستان دستگیر شدند. به گفته فرمانده انتظامی استان کردستان در این مدت تعداد یک هزار و 849 نفر از بانوان بدحجاب و 350 نفر از آقایان با تیپ غیرمتعارف ارشاد شدند. همچنین طی یک ماه 256 واحد صنفی نیز پلمپ شد. واحدهای پلمپ شده به گفته فرمانده انتظامی کردستان شامل 206 واحد صنفی فاقد پروانه، 6 واحد آرایشگاه زنانه به دلیل عدم رعایت موازین شرعی، 29 موبایل فروشی به دلیل نصب آهنگ و تصاویر مبتذل بر روی موبایل، 14 واحد کافی نت به دلیل وارد شدن در سایت های غیر اخلاقی و یک واحد کافی شاپ" بوده اند. وی در عین حال گفت که 14 نفر به اتهام رابطه نامشروع در این اماکن بازداشت شدند.

در استان اردبیل تنها در یک مقطع زمانی، در چارچوب این طرح به 3 هزار تذکر داده شده و 90 نفر دستگیر شده اند.

طی اجرای طرح ارتقای امنیت اجتماعی 6 هزار و 900 نفر در استان مازندران دستگیر شدند. روزنامه کیهان با ارائه این آمار مدعی شد که همه این 6 هزار و 900 نفر از مروجان علنی فساد بودند. به نوشته این روزنامه 1700 موتور سوار مزاحم نیز طی یک ماه در مازندران دستگیر شدند.

در اجرای طرح مبارزه با بدحجابی از ابتدای اردیبهشت سال جاری 9 هزار و 718 نفر از افراد بد حجاب تذکر گرفتند و 579 نفر تحت عنوان مزاحمان خیابانی و اراذل و اوباش دستگیر شدند.

در خراسان شمالی در مدت اجرای طرح مبارزه با بدحجابی به 13 هزار نفر تذکر داده شد و 11 نفر که پوشش آنها مغایر با جامعه اسلامی بود به مراجع قضایی معرفی شدند. نیروی انتظامی با مرکز تولید و عرضه مانتوهای کوتاه و شال های باریک برخورد کرد که در این رابطه 48 مورد از واحدهای صنفی غیرمجاز پلمپ شدند.

آمارها در استان سمنان حاکی از 158 نفر دستگیر شده بود. در استان خوزستان 2540 نفر در این مدت دستگیر شدند.

همچنین طی اجرای طرح برخورد با بدحجابی و ارتقای سطح امنیت اخلاقی 17 هزار و 135 نفر از مراجعان به فرودگاه ها با تذکر پلیس مواجه شدند. تعداد 80 نفر زن و 50 نفر مرد دستگیر و به دادسرا اعزام شدند و از مسافرت 50 نفر خانم بدحجاب که رعایت شئون اسلامی را ننموده بودند در پروازهای داخلی و خارجی ممانعت به عمل آمد.

طرح مبارزه با بدحجابی در قطارها و ایستگاه های راه آهن نیز اجرا شد و تاکنون 2 هزار و 560 نفر در این خصوص تذکر دریافت کردند. به گفته مقام ذی ربط در طی یک هفته اول اجرای این طرح توسط پلیس راه آهن 2399 نفر تذکر شفاهی دریافت کردند، 163 نفر دستگیر شدند و پس از اخذ تعهد آزاد شدند و 2 نفر نیز به دادگاه معرفی شدند.

در مرحله مبارزه با اراذل و اوباش 1300 تن دستگیر شدند که از این میان بنابر اعلام مراجع رسمی 781 تن به دلیل این که هنگام دستگیری، جرمی مرتکب نشده بودند، با اخذ تعهد آزاد شدند، 180 تن بر اساس نظر قاضی پرونده با سپردن قرار وثیقه آزاد و در این بین 160 تن به زندان معرفی شدند. با این حال طبق گزارش کمیته گزارشگران حقوق بشر اکثریت بازداشت شدگان به سوله ی واقع در کهریزک منتقل شده اند. بنابر این گزارش متهمان در این مکان حق استفاده از هواخوری را نداشته و در روز تنها یک بار حق استفاده از سرویس بهداشتی را داشته اند. روزی یک لیوان آب به عنوان جیره آنها در نظر گرفته شده، و روزانه تنها یک وعده غذا دریافت می کنند که معمولاً سیبزمینی پخته به همراه تکه ای نان و یا تخم مرغ است. بازداشت شدگان در سوله کهریزک به دفعات مورد ضرب و شتم و

شکجه فیزیکی قرار گرفته‌اند. دست کم ده تن بر اثر جراحات وارده و عدم مراقبت پزشکی در این مکان جان سپردند. در گزارش کمیته گزارشگران حقوق بشر از قول آزاد شده‌گان آمده که پلیس با شکجه‌های مختلف از جمله کشیدن ناخن‌ها آنان را وادار می‌کرده است تا به جرایمی که مرتکب نشده بودند، اعتراف کنند.

دوازده تن از افرادی که اول مردادماه 86 بازداشت شده بودند، در سی و یکم این ماه به دار آویخته شدند. سال گذشته مجموعاً 35 نفر تحت عنوان ارادل و اوباش در قالب مرحله اول این طرح اعدام شدند. این تعداد در حالی اعدام شدند که فاصله میان زمان دستگیری تا لحظه اعدامشان از یک ماه تجاوز نمی‌کرد. گفته شد که در بسیاری از پرونده‌ها کیفرخواستی وجود نداشت، همگی متهمین از حق دسترسی به وکیل محروم بوده‌اند و مراحل دادرسی در مورد هیچ کدام به درستی طی نشده بود. ۲ زندانی سیاسی از ایل قشقای که ۸ سال قبل بدلیل درگیری با سپاه زندانی شده بودند نیز در میان ارادل و اوباش اعدام شدند.

همچنین با گذشت چهار ماه از طرح مبارزه با بدحجابی به 977 هزار نفر تذکر ارشادی داده شد. ازین تعداد 39880 نفر به مقر انتظامی منتقل و از آن‌ها تعهد کسب شد و 3988 نفر به مقام قضایی ارجاع شدند.

گفتنی است در طول طرح جمع آوری ارادل و اوباش 4209 تن در کل کشور دستگیر شدند.

همچنین در همایش همایش ارتقاء امنیت اجتماعی و اخلاقی گفته شد که ۸۵ درصد از بازداشت شدگان در طرح امنیت اجتماعی نیروی انتظامی طی ۶ ماه اول سال ۸۶ بین ۱۶ تا ۲۶ سال سن داشته‌اند.

در طرح مبارزه با بدحجابی نیز ساله و مابقی در سنین بالاتر قرار داشتند. درصد دستگیرشدگان شانزده تا بیست و شش ۸۲

در زمینه آنچه مقام های دولتی آن را «اقدام ضد فرهنگی» می‌نامیدند و معمولاً شامل فیلم و موسیقی غیرمجاز می‌شود ۹۰ درصد دستگیرشدگان و ۷۰ درصد بازداشت شدگان به علت تهیه و توزیع تجهیزات ماهواره نیز در سنین ۱۶ تا ۲۶ سال قرار دارند.

کنترل پوشش مردم خصوصاً زنان، حضور گسترده ماموران پلیس در فروشگاه‌های و مراکز خرید، بازرسی فروشگاه‌ها توسط ماموران و تاکید به جلوگیری از ورود زنانی که به زعم پلیس بد حجاب هستند به فروشگاه‌ها منجر به کاهش فروش و تولید پوشاک در ایران، برگشت خوردن بخشی از تولیدات و وارد آمدن فشار هرچه بیشتر بر صنعت پوشاک ایران شد. در این بخش تولیدکنندگان و فروشندگان البسه با کاهش 40 تا 60 درصدی تقاضا مواجه شدند.

از ابتدای سال 87 طرح امنیت اخلاقی و اجتماعی ویژه بانوان با هدف ارتقا و توسعه احساس امنیت برای بانوان در سطح استان تهران به اجرا درآمد. در طول اجرای این طرح در سه ماهه اول سال تعداد 6 هزار و 414 نفر از کسانی که به گفته نیروی انتظامی برای بانوان مزاحمت ایجاد کرده و موجب سلب امنیت و آسایش از آنان شده بودند، دستگیر شدند. تعداد 5492 نفر از دستگیر شدگان با اخذ تعهد کتبی آزاد و تعداد 924 نفر نیز با پرونده تحویل مراجع قضایی شدند. همچنین در طول این طرح تعداد يك هزار و 98 نفر از زنان بدحجاب که با پوشش خود عفت عمومی را جریحه‌دار می‌کردند، در استان تهران دستگیر و از این تعداد 954 نفر با اخذ تعهد کتبی آزاد و تعداد 114 نفر نیز با تشکیل پرونده تحویل مراجع قضایی شدند. و نیز 197 نفر از زنان خیابانی و دایرکنندگان مراکزی که از آنان با عنوان مراکز فساد یاد می‌شد، دستگیر و همگی آنان با تشکیل پرونده تحویل مراجع قضایی شدند.

در همین ارتباط بازرس اتحادیه عکاسان و فیلمبرداران پلمپ 25 واحد عکاسی و فیلمبرداری را توسط نیروی انتظامی تایید کرد.

مصادیق بدحجابی

مصادیق بدحجابی در ابتدای اجرای این طرح اینگونه اعلام شد: ۱- شلوار کوتاه ۲- مانتهای کوتاه ۳- مانتو یا لباس های چسبان و در نهایت ۴- روسری یا شال های کوتاه و کوچک که موها را نمی‌پوشاند. اما دامنه برخورد در روزهای بعد به عناوین مبهمی چون «ناامن کنندگان معابر»، «ارادل و اوباش» و «مظاهر علنی فساد و ناهنجاری رفتاری» کشیده شد.

بحران جرایم و مجازاتهای غیرقانونی

عدم رعایت اصل «قانونی بودن جرم و مجازات» که به موجب قانون اساسی، قانون مجازات اسلامی، اصول عقلی و شرعی در نظام حقوقی ایران به رسمیت شناخته شده است، یکی از بحرانی‌های جدی است که زمینه ساز چنین طرح‌هایی و در نهایت تضییع حقوق قانونی شهروندان است.

به موجب این اصل جرم و مجازات بایستی بر اساس قانون تعیین شود، حدود و تغور هر جرم و تعریف آن تنها به واسطه قانون مشخص می‌شود و تعیین نوع، میزان و نحوه اجرای مجازات برای مرتکبان و مجرمان نیز بایستی به موجب قانون باشد.

دو عنوان مجرمانه که دائماً در چارچوب اجرای این طرح از آنها یاد می‌شود «بدحجابی» و «شرارت» است. به طور مشخص در نظام حقوق کیفری جاری تنها در تبصره ماده 638 قانون مجازات اسلامی زنان بدون حجاب مستحق مجازات حبس از ده روز تا دو ماه و یا از پنجاه هزار تا پانصد هزار ریال جزای نقدی شناخته شده‌اند. با این حال، عدم تعریف مشخص از «حجاب شرعی» و حدود و مصادیق آن عملاً این ماده از قانون مجازات اسلامی را فاقد مصداق مشخص و واضح کرده است چه آنکه در متون فقهی و آراء فقها نیز اجماع کاملی بر سر مصادیق این واژه موجود نیست. نیروی انتظامی اما چنانکه ذکر شد، با برشمردن مصادیق بی‌حجابی به موجب یک دستورالعمل داخلی خود، امری خلاف قانون انجام داده است و با خارج از شدن از صلاحیت ذاتی خود به حیثه «قانونگذاری» و «تفسیر قانون» که هر دو این امور متصدیان خاص خود را دارد، وارد شده است. بی‌شک، دستورالعمل و بخشنامه‌های نیروی انتظامی در زمره منابع فقهی و شرعی نیست تا شهروندان به موجب صدور این فرمان نامه‌ها با حدود «حجاب شرعی» آشنا شده و عدم رعایت آنها «عدم رعایت حجاب شرعی» قلمداد شده و مستوجب تحمل کیفر شود. در این زمینه باید گفت، مجازات‌هایی که به طور رسمی و غیر رسمی نیز در حق شهروندانی که از سوی نیروهای انتظامی به اتهام «بی‌حجابی» دستگیر می‌شوند، اعمال می‌شود نیز اولاً از آنجا که ضابط قضایی حق قضاوت و اعمال مجازات نداشته نامشروع بوده و ثانیاً به دلیل عدم تطابق با مجازات‌های مندرج در قانون مجازات اسلامی در این خصوص (که به طور مثال اخذ جریمه پنج هزار تومانی بوده و نه اخذ تعهدنامه و ...) غیرقانونی می‌باشد.

ورود عنوان مجرمانه جدید به نام «شرارت» که البته در ده‌ها مورد نیز انتساب آن موجب اعدام شهروندان شد نیز از جمله مواردی است که در قوانین جزایی نامی از آن در میان نیست. عدم تعریف قانونی چنین جرمی و نیز اعدام دسته‌جمعی ده‌ها متهم به جرایم گوناگون تحت این عنوان کلی نیز یکی از موارد عمده چالش برانگیز حقوق بشر طی هفته‌های اخیر بوده است. جرم و مجازاتی که جایگاه قانونی مشخصی برای آن یافت نمی‌شود.

حقوقی که به موجب این طرح نقض می‌شوند

بنا بر اطلاعات ارائه شده در بالا، مشاهدات عینی و گزارش‌های واصله کمیته حقوق بشر سازمان دانش آموختگان ایران (ادوار تحکیم وحدت) اعلام می‌کند که تعاریف ارائه شده در این طرح و نیز رویه‌ها و شیوه‌های اجرایی اعمال شده ناقض حقوق بشر بوده و بر اساس موازین جهانی حقوق بشر و قوانین داخلی تضمین‌کننده این حقوق، ادامه اجرای این طرح نه تنها کمکی به ارتقای امنیت اجتماعی نمی‌کند بلکه موجب صدمه به امنیت فردی و اجتماعی شهروندان است.

کمیته حقوق بشر سازمان ادوار تحکیم وحدت در ادامه مهمترین مواردی که به موجب این طرح مورد خدشه قرار گرفته و نقض شده‌اند را پس از تبیین اجمالی هر حق، تحلیل کرده است.

حق بر امنیت

آدمی، باید آزاد باشد که زندگی کند و حق دارد امنیت داشته باشد. انسانها در گذشته، برای هر گوشه‌ای از زیست‌شان؛ برای زاده‌شدن، ازدواج کردن، و حتی چه‌گونه مردن، بازیچه قدرت حاکم و مستحیل در آیین جمع بودند. آن روزها، هستی رعیت به تبعیت کردن او و گم‌شدن‌اش در در مناسبات و آیین جمع بود که معنا می‌یافت. امروزه اما، شهروندان برای آنکه «وجود داشته» باشند، نیازی ندارند، در گام اول با تعلقات‌شان به آداب و رسوم جمعی شناسایی شوند. بشربودن شهروند در جهان امروز، به رشته‌ای از روابط و مناسبات خصوصی‌اش است: خوراک و پوشاکی که از ادانه مصرف می‌کند، لباسی که به خواست خودش می‌پوشد، اطلاعاتی که بدون کنترل کسب می‌کند و ... حق دارد همه اینها را از تجسس و از درازدستی هر کسی مصون نگه دارد. این شهروندبودن نیست که ما را محق می‌سازد تا آزاد باشیم و امنیت شخصی داشته باشیم، به‌عکس، آزاد زندگی‌کردن و مصون‌بودن از دست‌درازی‌های قدرت، شرط شهروندی است. تحقق این مولفه‌ها است که شهروندی را معنادار می‌سازد. هم از این‌روست که ماده سوم اعلامیه جهانی حقوق بشر، این مهم را تصریح داشته است. این ماده اشعار می‌دارد: «هرکس حق زندگی، آزادی و امنیت شخصی دارد».

طرح امنیت اجتماعی گرچه داعیه دار حفظ و ارتقای امنیت عمومی است، لیکن چنانچه در ادامه خواهد آمد با نقض گسترده حقوق شهروندی و بشری شهروندان که به موجب قانون اساسی، قوانین عادی، معاهدات جهانی لازم الاجراء تضمین شده اند، عملاً در راستای کاهش ضریب امنیت فردی و در نتیجه امنیت عمومی شهروندان قابل تفسیر است.

«خدشه به مصونیت، آرامش، آزادی، حریم و حیثیت شهروندان» بارزترین دلیل برای نقض حق آنها بر امنیت است که از قضاء توسط ماموران موظف به تأمین امنیت و در چارچوب طرحی تحت عنوان «ارتقای امنیت اجتماعی» مورد خدشه و تحدید قرار می گیرد.

حق بر حریم خصوصی

حریم خصوصی؛ از جمله اصول اولیه و بنیادین حقوق بشر است. حقوق بشر، از همان آغاز و از همان ماده اول اعلامیه جهانی حقوق بشر بر این مبنا شکل گرفته است که انسان و مایملک او را از تعدی قدرت‌های فرابشری مصون دارد. اما آیا انسان جز با حریمی که در آن می‌زید، قابل تصور است؟ آیا انسان را می‌توان بیرون از حریم‌هایی که او را دربر گرفته‌اند، در خاطر آورد؟ بی‌شک تکفیری که می‌کوشد حقوق بشر را بیرون از شعار زندگی درک کند، تصدیق می‌کند که حقوق بشر، الزاماً، حقوق حریم شخصی آدمی است؛ همین حریم‌هایی که آدمی را می‌سازند: زندگی خصوصی، خانوادگی، خانه یا مکاتبات، شرافت و حیثیت فرد، حتی خودرو یا محل کار آدمی. ماده اول اعلامیه جهانی یا ماده هفت میثاق حقوق مدنی و سیاسی، در پرتو، ملصق و منضم به ماده 12 اعلامیه یا 17 آن میثاق (منابع قانونی حریم خصوصی) است که معنا و مفهوم می‌یابد. البته می‌توان هر دم از تلویزیون، رادیو، روزنامه یا تریبون‌های سخنوری دولتی، از حفظ حقوق شهروندی و آزادی‌های افراد، داد سخن داد و برای این مفاهیم، کارناوال راه انداخت، ولی وقتی در عمل، حاکمیت مدعی نه‌نامه‌های افراد و مکالمات‌شان را محترم بشمارد، نه حق انتخاب پوشش آنها را و نه زیر و بالای منازل شهروندان را، آنگاه واقعا از حقوق بشر جز مشت‌پرسی و شعار برجا نمی‌ماند. از این‌رو معیار مراعات موازین حقوق بشر اولاً مصون‌بودن حق افراد برای داشتن حریم خصوصی امن و بی‌مزاحم است. به طور کلی امنیت یعنی اطمینان از تداوم وضع مصونیت و بر این اساس تنها فردی می‌تواند مطمئن باشد که حقوق و آزادی‌هایش پایمال نمی‌شود که گاه‌بگاه، با هر بهانه‌ای، حریم خصوصی که گراگرد اوست، شکسته نشود.

بنابر درک آزادی‌خواهانه و حقوق بشری نظم و امنیت عمومی، امنیت و قانون صرفاً وقتی معنا می‌یابد که حریم و حوزه زندگی فردی ما ضمن آنها حفظ شود. امنیتی که قرار است به‌بهایی شکسته‌شدن پیاپی حرمت زندگی شهروندان حاکم شود، از ریشه معنا و مفهوم امنیت و نظم را از دست داده است. این چنین امنیتی به‌کل، با بی‌امنیتی هم‌بستر است. امنیت، معنای پیشینی ندارد که الزاماً همه متقاعد شوند تن‌ها با پلیس یا با دادگاه است که امنیت به‌دست می‌آید. امنیت از جمله، تحت درک و فهم حقوق بشری، با مصونیت دائمی حریم آزادی‌های افراد هم‌معناست. هم‌ازین‌روست که ماده 12 اعلامیه جهانی حقوق بشر یا ماده هفت میثاق حقوق مدنی و سیاسی، از قانون انتظار دارد که افراد را در برابر تجاوز به حریم‌شان، حمایت کند. بنابر این در واقع باید پرسید: «مگر بدون احترام به حریم شخصی افراد، می‌توان حقوق بشری‌شان را مراعات کرد؟ و مگر با زیر پا گذاشتن حریم خصوصی آنها و آزادی‌های‌شان، امنیتی برای عموم و جامعه باقی می‌ماند؟»

از منظر منابع اسلامی و اخلاقی نیز لزوم حفظ حریم افراد به رسمیت شناخته شده است، احادیث و روایات متعدد از پیامبر اسلام به ویژه در این زمینه تأکید دارد. قاعده ضرار به عنوان یکی از قواعد بنیادی حقوق اسلامی، اصولاً بر ترجیح حق بر حریم خصوصی حتی بر حق مالکیت استوار است. امام اول شیعیان تأکید می‌کند که زمانی که در حکومت او به حریم شخصی یک بانوی غیرمسلمان تعدی شود، به دلیل مسئولیتی که در حفظ امنیت افراد برای خود قایل است، حتی مرگ را برای خود قابل پذیرش می‌داند.

اصل بیست و دوم قانون اساسی جمهوری اسلامی در تأیید این حق بشری اشعار می‌دارد: «حیثیت، جان، حقوق، مسکن و شغل اشخاص از تعرض مصون است مگر در مواردی که قانون تجویز می‌کند». همچنین اصل بیست و پنجم قانون اساسی نیز بر زوایای دیگری از حق حریم خصوصی تأکید می‌کند.

«تعدی بدون مجوز قانونی و قضایی به حریم خصوصی افراد» بارزترین ویژگی نقض حقوق بشر در طرح امنیت اجتماعی و ارشاد است. در شیوه‌های اجرایی این طرح حریم خصوصی شهروندان، از عابرین پیاده در معابر شهری گرفته تا اتومبیل‌های شخصی

شهروندان، مراکز کسب و کار خصوصی آنها مورد تعدی و تفتیش قرار می‌گیرد. تجسس بدون مجوز مشخص در نسبت و ارتباط زنان و مردان نیز یکی عمده ترین رویه های خلاف قانون و ناقض حقوق بشر است که از سوی نیروهای انتظامی در جریان اجرای طرح امنیت اجتماعی پی‌گیری می‌شود.

منع بازداشت خودسرانه و حق دسترسی به عادلانه

درست از زمانی که شهروندان توانسته‌اند در چرخه قدرت سیاسی و اقتصادی يك جامعه حرفی برای گفتن داشته باشند و درست به این دلیل که میثاق جمعی شهروندان با حاکمانشان، قانون، است، همه چیز بایستی از قبل در مناسبات میان ناظران/مجریان قانون و شهروندان قابل پیش‌بینی باشد: این که ما چه زمان مرتکب جرم می‌شویم و چگونه و چه میزان مجازات خواهیم شد و به‌ویژه و خصوصاً اگر متهم/مرتکب جرمی باشیم، نیروی ناظم و پاسبان قانون و اجرای آن، براساس چه موازین و مقرراتی ما را به پیش‌گاه عدل و قانون می‌کشاند؟ تنها زمانی شان و فراگیری قانون حفظ خواهد شد، که شهروندان و ناظران قانون، در فرآیند اجرای قانون و مقابله با شکستن حریم آن با قواعدی روشن سروکار داشته باشند. بازداشت خودسرانه شهروندان از قضا، محتوا و موازین قانونی را با تردید مواجه می‌سازد و شهروندان را با زور صرفی روبه‌رو می‌سازد که قاعده و رسمی بر آن حاکم نیست. این فرآیند، مرز باریک میان حفظ حرمت بشری و نظم جامعه را نه تنها پاس‌داری نمی‌کند که مخدوش می‌سازد. ماده 9 اعلامیه جهانی حقوق بشر، تصریح می‌کند: «احدی را نمی‌توان خودسرانه بازداشت، حبس یا تبعید کرد...» همچنان‌که بند 1 ماده 9 میثاق حقوق مدنی و سیاسی این مهم را اشعار می‌دارد. بر خودار بودن از حق دسترسی عادلانه نیز در همین زمینه معنا می‌یابد. دادگستری، مرجع تظلمات عمومی و قوه قضائیه از طریق دادگاه‌ها در مقام رسیدگی و صدور حکم، مسوول تحقق عدالات و میثاق قانون‌اند. ماده 10 و 11 اعلامیه جهانی حقوق بشر به همین حق بشری اشاره دارد، که این که بند 3 ماده 14 میثاق حقوق مدنی و سیاسی هم بر این نکته توجه می‌دهد. این اصل پذیرفته شده که اگر مصادیق و مظاهر قانون‌شکنی هر چه سریع‌تر به جزای اعمال‌شان برسند، امکان تکرار ارتکاب جرم را کاهش خواهد داد، گهگاه نزد مجریان قانون به این توهم بدل می‌شود که با دور زدن و نادیده‌انگاشتن نهادها و موازین حقوقی در یک تعقیب قانونی، می‌توانند نظم قانونی را زودتر برقرار سازند و دستیابی به هدف را تسریع کنند. اما دور زدن الزامات و مقتضیات دسترسی عادلانه نه تنها صرفه‌جویی در وقت و انرژی و نیز تسهیل اجرای قانون نیست که شکستن حرمت قانون و حقوق شهروندان را به امری مرسوم تبدیل می‌کند.

به هر حال چنانکه ماده 9 میثاق حقوق مدنی سیاسی مقرر می‌دارد «هر کس حق آزادی و امنیت فردی دارد. هیچکس نباید تحت بازداشت و یا دستگیری خودسرانه قرار گیرد. هیچ کس نباید از آزادی خود محروم شود مگر در صورتی که قانون و مقررات آئین دادرسی حکم کند.» به این تعبیر بازداشت افراد هر چند کوتاه مدت تنها با توسل به حکم قضایی دادگاهی مستقل و صالح و برپایه دلایل کافی و قابل تامل امکان پذیر است. در شکل دیگر تنها زمانی که جرمی علناً در منظر ضابط قضایی ارتکاب یابد امکان بازداشت 24 ساعته متهم برای نیروی انتظامی فراهم خواهد شد. اینها اصولی و قواعدی است که اصل سی و دوم قانون اساسی و مواد متعددی از قانون آیین دادرسی کیفری از جمله ماده 24 تأیید کننده و متضمن آنهاست.

با این حال یکی از شیوه های معمول در اجرای طرح امنیت طی چند ماه اخیر استقرار تیم های عملیات پلیسی تحت عنوان «گشت ارشاد» بوده است. این تیم های پلیسی با در اختیار داشتن اتومبیل هایی که ظرفیت نزدیک به ده سرنشین را دارند، بنا به تشخیص فردی یا جمعی خود و بدون در دست داشتن یک حکم قضایی مشخص و مرتبط با فرد بازداشت شده اقدام به بازداشت زنان و مردانی می‌کنند که سیمای ظاهری آنان از منظر آنها مطابق معمول نیست. چنین بازداشت هایی عموماً محدود به چند ساعت بازداشت در این اتومبیل ها بوده و نهایتاً بدون مراجعه به مرجع قضایی منجر به آزادی بازداشت شده می‌شود، گرچه در مواردی نیز این بازداشت ممکن است چندین روز به طول بیانجامد و منجر به تشکیل پرونده قضایی برای بازداشت شده گردد. به این شکل باید گفت نیروی انتظامی بدون اینکه چنین اختیار یا مجوز قانونی داشته باشد، اقدام به برپایی بازداشت گاه های منقول در میادین و معابر شهرهای مختلف کشور نموده است، بازداشت گاههایی که البته حکم به بازداشت و آزادی شهروندان در آنها نه از سوی یک مقام قضایی بلکه توسط تعدادی از ماموران انتظامی صادر و اجرا می‌شود.

سردار علیرضا اکبرشاهی "فرمانده انتظامی استان تهران" در گزارشی که بر روی سایت اطلاع رسانی نیروی انتظامی نیز منتشر شده است، خبر از دستگیری یک هزار و 68 نفر از زنانی داده است که به گفته او بدحجاب بوده اند که از این تعداد 954 نفر با اخذ تعهد کتبی آزاد و تعداد 114 نفر با تشکیل پرونده تحویل مراجع قضایی شدند. این البته آماری است که تا اوایل خردادماه منتشر شده است.

به این ترتیب نیروی انتظامی با اجرای طرح امنیت اجتماعی علاوه بر اینکه با بازداشت های بدون دلیل و بدون حکم قضایی آزادی شهروندان را نقض می‌کند، عملاً با به راه انداختن محاکم و «بازداشتگاه های خیابانی» حق شهروندان در برخورداری از یک دسترسی عادلانه که از مهمترین موارد آن محاکمه توسط محاکم قضایی صالح و مستقل است را نیز نقض می‌کند.

حق بر منع شکنجه

شکنجه در لغت به معنای آزار، اذیت، تعذیب، ایذاء، رنج و عذاب متهمان یا مجرمان است و در حقوق به اعمالی (فعل یا ترك فعل) شکنجه گفته می‌شود که نسبت به شخص، افزون بر آنچه قانون تعیین نموده روا گردد. این موضوع در اعلامیه جهانی حقوق بشر به طور واضح و صریح در ماده 5 اعلام شده است. ماده پنجم از اعلامیه جهانی حقوق بشر اشعار می‌دارد: «احدی را نمی‌توان تحت شکنجه یا مجازات یا رفتاری قرار داد که ظالمانه و یا برخلاف انسانیت و شئون بشری یا موهن باشد». ماده هفتم از میثاق حقوق مدنی سیاسی که به موجب ماده 9 قانون مدنی در زمره قوانین داخلی کشور است نیز مقرر می‌دارد: «هیچکس نباید در معرض شکنجه یا رفتار تحقیرآمیز و مجازات غیر انسانی و وحشیانه قرار گیرد...».

این حق یعنی مصون ماندن آدمی از رفتارهای تحقیرآمیز، خشن و ظالمانه اعم از آن که چنین اعمالی نسبت به روح و یا جسم فرد وارد شود، به کرات در مراحل مختلف اجرای طرح امنیت اجتماعی مورد نقض قرار گرفته است.

شکنجه و رفتار ظالمانه و تحقیرآمیز علیه متهمان به شرارت: چنانکه گفته شد، یکی از مراحل این طرح مقابله با ناامنی حاصل از جرایم سامان یافته توسط افراد شرور در نقاط مختلف شهرها اعلام شده است. فارغ از لزوم حفظ امنیت شهروندان در برابر «مجرمان خطرناک» که قطعاً نیازمند اقدامات پیشگیرانه فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی پیش از اقدام به درگیری‌های پلیسی است، نوع رفتار ماموران ویژه نیروی انتظامی در عملیات‌های شبانه علیه این متهمان به شرارت و نمایش چنین اعمال خشن و تحقیرآمیزی (مانند ضرب و شتم، کشاندن بر روی زمین، تحقیر و توهین لفظی، آویزان کردن آفتابه به گردن و ...) از مصادیق بارز «شکنجه» جسمی و روانی است. توهین و تحقیر حتی در حق خطرناک‌ترین مجرمان به ویژه زمانی که در اختیار ماموران انتظامی قرار دارند امری بی‌حاصل در جهت ارتقای امنیت اجتماعی بوده و نقضی آشکار در حق شهروندان متهم است.

ایذاء و آزار زنان و مردان توسط گشت‌های ارشاد: مقابله با آنچه نیروی انتظامی آن را بی‌حجابی و یا بدپوششی می‌داند توسط گشت‌های ارشاد که زیر مجموعه یکی از بخش‌های سازمانی نیروی انتظامی تحت عنوان «پلیس امنیت اخلاقی» می‌باشد از مراحل عمده طرح امنیت اجتماعی است. گشت‌های چند نفره پلیسی متشکل از چند پلیس مرد و زن است که با استقرار در میادین و معابر به ارائه تذکر در مورد پوشش شهروندان اقدام می‌کنند. صرف ارائه چنین تذکر و خطاب به یک شهروند بر اساس موازین حقوق بشر تجسس در احوال شخصیه شهروندان است و خصوصاً زمانی که نوع و شرایط چنین تذکراتی بررسی شود، «رفتار تحقیرآمیز» که در اسناد بین المللی حقوق بشر از مصادیق شکنجه محسوب می‌شود، امری است که به وقوع آن به وضوح قابل اثبات است. چنین تذکرهایی در برخی موارد و به ویژه زمانی که شهروندی بر حق قانونی خود تأکید کرده و به نحوه رفتار غیرقانونی ماموران اعتراض می‌کند منجر به برخورد ماموران گشت‌های ارشاد با شهروندان می‌شود، برخوردهایی که توأم با ضرب و شتم و رفتارهای تحقیرآمیز در حق افراد است. تاکنون از مصادیق چنین برخوردهای غیرانسانی و ظالمانه‌ای چندین فیلم و عکس بر روی سایت‌های اینترنتی منتشر شده و به طور روزمره چنین رفتارهایی در خیابان‌های شهر برای عموم شهروندان قابل رویت است.

آزادی رفت‌وآمد

«هرکس حق دارد که در داخل هر کشور، آزادانه عبور و مرور کند...» (ماده 13-بند 1، اعلامیه جهانی). ماده 12 میثاق حقوق مدنی و سیاسی نیز این مهم را گوشزد می‌کند و اشعار می‌دارد: «هر کس بطور قانونی باید در قلمرو کشور، حق رفت و آمد آزاد و انتخاب آزادانه محل اقامت خود را داشته باشد». از این منظر، از سویی به سوی دیگر جهان رفتن و در داخل هر کشور آمد و شد داشتن، مستلزم آزادی است. از این‌رو، اولاً آزادی و جواز عبور و مرور آزادانه، یعنی هیچ قدرت بیرونی و برخلاف موازین یک جامعه دموکراتیک، مانع رفت‌وآمد اعضای یک جامعه نشود و امکانات لازم برای این فرآیند فراهم باشد. ثانیاً، این حق بشری همچنین و ضمناً بر این مولفه استوار است که شهروندان، در رفت‌وآمد داخلی‌شان در محیط‌های شهری، از امنیت و آزادی شخصی برخوردار باشند. عبور و مرور عمومی شهروندان نبایستی سبب شود آزادی انتخاب نوع پوشش، نوع رفتار و درکل، خلوت خاص شهروندان به قیودی خودسرانه مشروط شود که با الزامات و سازکارهای یک جامعه دموکراتیک در تضاد باشد.

در اجرای طرح امنیت اجتماعی به ویژه آن بخشی از این طرح که مرتبط با موضوع «پوشش» می شود، نیروهای انتظامی به شکل غیر معمولی در قالب گروه های عملیاتی چند نفره در میادین و معابر اصلی شهرها مستقر می شوند، و بنا بر تشخیص خودسرانه خود که همچنان معیارهای منطقی و عقلایی آن ارائه نشده است و البته بدون در دست داشتن حکم قضایی مشخص، مانع از رفت و آمد شهروندان به ویژه بانوانی می شوند که از منظر آنها موازین حجاب اسلامی را رعایت نکرده اند.

آزادی رفت و آمد شهروندان در معابر عمومی گرچه صراحتاً در قوانین داخلی ذکر نشده است لیکن از آنجا که میثاق حقوق مدنی و سیاسی در زمره تعهدات بین المللی جمهوری اسلامی بوده و از طریق ماده 9 قانون مدنی وارد نظام حقوق داخلی کشور شده است به منزله یک حق قانونی شهروندان ایرانی تلقی می شود که حاکمیت موظف به تحقق آن و پاسداری از رعایت کامل آن است، لیکن طرح امنیت اجتماعی به ویژه در شیوه های اجرایی خود این حق طبیعی و قانونی شهروندان را نقض می کند.

نتیجه

- حقوق بشر امری به هم پیوسته و به هم وابسته است. بر این اساس متذکر می شود که نام بردن از چند حق ویژه که این طرح آنها را نقض می کند، نبایستی باعث این تصور شود که تنها این حقوق مورد نقض واقع شده اند، بلکه بسیاری دیگر از حقوق شهروندان از جمله آزادی کسب و کار، آزادی بیان و ... نیز مستقیماً و یا به شکل غیرمستقیم در این طرح نقض می شوند. از این جهت یادآور می شود که اجرای این طرح یکی از موارد عمده «نقض نظام مند و گسترده حقوق بشر» طی سالیان اخیر در ایران بوده است.

- آثار مخرب اجتماعی این طرح از جمله ترویج ریا و دورویی، تخریب شخصیت و حرمت شهروندان، ترویج بدگمانی و تجسس در احوال شخصی افراد به عنوان امر مذموم اخلاقی و ... نکاتی است که آسیب های جدی را متوجه جامعه ایران امروز ساخته است.

- ایجاد و گسترش امنیت اجتماعی که ذاتاً و قانوناً از وظایف اساسی حاکمیت است، نه تنها از طریق اجرای طرح موسوم به «ارتقای امنیت اجتماعی» حاصل نشده است، بلکه با تحدید و نقض گسترده حقوق و آزادی های قانونی و نیز ایجاد فضای رعب و وحشت عمومی موجب تشدید حس ناامنی در میان شهروندان شده است. به باور کمیته حقوق بشر سازمان دانش آموختگان ایران، عمده ترین و مهمترین سازوکار تامین امنیت اجتماعی و ملی، تحقق و تضمین «امنیت فردی» شهروندان جامعه از طریق حفظ و پاسداشت حقوق انسانی آنهاست.

***همچنین خلاصه ای از این گزارش نیز به زبان انگلیسی منتشر شد.

An Analytical Report by Advar Organization “On “Plan to Promote Public Security Defending Public Security and Privacy

EXECUTIVE SUMMARY

The Plan to Promote Public Security has several components such as “Countering improper Hijab (Islamic dress),” “Collection of dangerous drug addicts and undesirable elements,” and “Supervision of activities in the private sector.” The implementation of this plan began in May 2007. The authorities stated its aim to increase the sense of safety and security amongst citizens. According to the police and security officials, this Plan is part of a comprehensive public chastity plan that has been approved by the highest authorities such as the Supreme Council of Cultural Revolution and communicated by the president to security and police forces. The Plan was designed by Tehran’s public prosecutor and according to the authorities, there are four branches in charge of its implementation: the Police, the Intelligence Ministry, the Revolutionary Guards, and the resistance militia of Basij. The parliamentary deputy of the police has announced that .more than \$105 Million has been allocated for the Plan’s budget during the current year

Plan to Counter Improper Hijab

The first phase of the Plan to promote Public Security started with countering improper Hijab in Ordibehesht 1386. During its implementation, police forces accompanied by female agents surveyed public

buildings and spaces, giving warnings to women and girls regarding their clothing. The agents would subjectively determine if a person should be referred to judiciary for prosecution. The police agents would subsequently detain and transfer them to the detention center of the Bureau for countering Social Corruption in Vozara Street. Some of the detainees were released after signing guarantee letters, and others were sent to the judiciary for prosecution. Women with improper hijab who ignored official warnings could be exiled to their birthplace for five years, according to article 19 of the Islamic Penal Code. The police and security forces also controlled purchases made by women in commercial spaces, opening their bags and inspecting purchased articles of clothing. The agents would issue warnings to retailers and if ignored, they shut down shops. Countering women with improper hijab has been intensified since July 22, 2008. During previous months, the police have issued warnings to women regarding their dress and appearance in public places and inside private automobiles.

The campaign to combat improper hijab has not been limited to women. Security forces have also targeted and warned boys and men, regarding their clothing and “western style” haircuts. The police have demanded and obtained the names of hairdressing establishments, referred them to the judiciary, and have closed them. The agents have also acted to cut boys and men’s hair short.

According to published statistics, within the first month of implementing the Program to Promote Public Security, 14,635 men and women in ten provinces (Isfahan, Kurdistan, Ardebil, Mazandaran, Gilan, Northern Khorasan, Markazi, Semnan, Khuzistan, and Fars), were detained in the public places, including airports and train stations. An additional 67,000 persons have received warnings due to their clothing. During the second day of implementing the Plan, 2,838 clothing stores were inspected, 617 retailers received warnings and 45 shops were shut.

Controlling the public’s clothing, widespread presence of police agents in shops and retail centers, inspecting shops, and insisting on barring entrance to women considered to have improper hijab, according to the whims of police agents, has resulted in drastic reduction in sales and production of clothing items in Iran, as well as return of many inventories and straining the clothing industry in general. Producers and retailers have experienced a drop of 40 to 60 percent in demand.

Plan to Collect Dangerous Addicts and Undesirable Elements

The collection of dangerous addicts and undesirable elements has been implemented such that masked security agents have entered homes at night time by breaking doors and severely beating suspects prior to arresting them. To destroy their reputation and dignity, toilet equipment (Aftabeh) was hanged around the necks of 30 suspects while they were paraded by masked agents in city neighborhoods. The detainees also received severe beatings in public places. According to available information, 4,209 persons have been arrested throughout the country under the guise of being undesired elements (riff-raffs). According to one set of statistics, from 1,300 such detainees, 781 of them who had not committed any crime were released after giving written guarantees. 180 of them were released after posting bail set by judges, and 160 persons were imprisoned, majority of them in Kahrizak.

The detention environment in Kahrizak was extremely harsh. Ten detainees, following beatings, torture, and lack of access to medical care died. According to former detainees, police agents tortured them with methods such as pulling nails, to force them to confess to crimes they had not committed. Detainees identified as riff-raff, detained on July 23, 2008, were executed on August 22, 2007. In the 12 past year, a total of 35 persons labeled “riff-raff” were executed. These executions took place as the duration between their arrest and execution was no more than a month. All such detainees were deprived of access to a lawyer and due process. Two political prisoners from Qashqai tribe who had been imprisoned eight years ago after encounters with the Revolutionary Guards, were among those executed “under the label of “riff-raff”.

Plan for Social and Moral Safety of Women

This plan was implemented beginning in March 2008. During its first three months, it resulted in detention of 6,414 persons who according to the authorities were engaged in disturbing women. 4,492 of them were released following providing written guarantees and 924 of them were referred to judicial authorities. In addition, 1,098 women with improper clothing who allegedly caused harm to public chastity were detained. Of these, 954 were released after posting written guarantees and 114 were referred to judicial authorities. In this plan, 197 prostitutes and brothel operators were arrested and referred to judiciary.

Plan for Supervision of Private Companies

Security forces have been encountering private companies regarding the clothing of their employees. According to police officials the purpose of this plan is to supervise closely the work environment in these companies to survey for unhealthy relationships and if so, to control them and to if continued, to deal with them more intensely. This plan is targeting private companies and businesses such as coffee shops, internet .cafes, performance centers, and restaurants

Plan to Fight Anti-Cultural Products

This plan targets producers and street-sellers of illegal CDs. In this process, many stores selling cultural .products, several publishing houses, and bookstore-coffee shop combinations have also been shut down Photography shops have been inspected, some have been shut down and others received written warnings. According to the inspector of the photographers union, 25 photography and video production units have .been shut

Collection of satellite dishes in Tehran and some northern cities has also been part of this plan. Groups of security forces have inspected residential compounds, collecting thousands of satellite dishes from private .homes and apartment buildings

Ninety percent of those detained during the implementation of this plan involved music CDs and banned .movies. Seventy percent of those detained during this plan were in the age range of 16 to 26 years old During its first six months, 85% of persons detained during the Plan to Promote Public Safety were .between 16 to 26 years old

Offences and Punishments relating to the Plan to Promote Public Security

The authorities have mentioned two offences more than others: “Improper clothing,” and “Wickedness.” Nowhere in Iranian penal laws, there is a mention of wickedness. Improper clothing is also lacking in definition and explanation of how it should be determined. Article 638 of the Islamic Penal Code, provides for punishment of women with no hijab (Islamic clothing) . The punishment for no Islamic clothing is imprisonment from ten days to two months or a financial fine of \$50 to \$505. Methods to determine .improper hijab is provided in internal directives of the surety forces, but is not defined in the law

Rights Violated under the Plan to Promote Public Security

Right to Safety: Under the Plan to Promote Public Safety, the security of individuals and as a result the general public’s sense of security is violated. “Violating immunity, peace, liberty, integrity, and privacy of citizens” is the clearest form of violating their security. Agents responsible for providing citizen’s security, .are indeed violating it

Right to Privacy: Right to privacy is an important human right that includes a person’s private life, family, home, integrity, personal vehicle and place of work. Article 22 of the Constitution states that: “ A person’s reputation, life, rights, residence, and job should not be subject to outside interference.” Article 25 states that “Interfering with a person’s private sphere without a legal and judicial permit” is not allowed. Under the Plan to Promote Public Security, citizen’s privacy, ranging from pedestrians in public places to private cars, to shops and places of work have all been interfered with and inspected. Inspections without proper permit regarding the interactions of males and females also constitutes one of the major violations under .this Plan

Right to Freedom from Arbitrary Detention and Right to Due Process: Universal Declaration of Human Rights, together with international human rights treaties clearly state that “No one shall be deprived of their freedoms unless in accordance with the law and legal procedures.” Therefore, any detention for any amount of time must be with a proper judicial order. Unless a definite crime takes place and is witnessed by police agents, then they can detain the suspect for a period of 24 hours. Article 32 of the Constitution as well article 24 of the Criminal Procedures confirm and guarantee this right. Police teams in large cars have detained men and women for hours and held them inside these vehicles. Sometimes these arbitrary detentions have lasted days and led to a judicial case. Indeed, police agents without proper judicial warrants have acted in arbitrary detentions and denial of due process to detainees. In addition, police agents violate civil rights to enjoy fair due process within the eligible and independent judiciary system by .establishing **detention and trial center in street**

Right to Freedom from Torture: International human rights treaties clearly ban torture, ill-treatment, and cruel and inhumane treatment. In many instances under the Plan to Promote Public Security, especially in dealing with those accused of wickedness, this right has been violated. Beatings, degrading behavior, insults, hanging insulting objects from necks are examples of physical and psychological torture. Also, persecution of women and men in dealing with improper hijab included degrading and insulting treatment that is equivalent to torture. In situations when a person insisted on their legal rights, police agents have beaten and intensified their harsh treatment

Freedom of Movement: Human rights treaties guarantee freedom of movement within and outside of one's country. Although this right is not explicit in Iranian laws, but article 9 of Civil Law accepts international treaty obligations to be equivalent to domestic law. Under the Plan to promote Public Security, this right is violated and citizen's movements are restricted and subject to intrusive searches

:Conclusion

In the Promoting Public Security plan, many other civil rights, including freedom of business, .1
freedom of expression, directly and indirectly, are being violated. Therefore, this plan is one of the
.most **systematic and widespread human rights violations** in Iran in last few years

The negative social impact of the Promoting Public Security plan, including promoting telling lies .2
and having double faces, destroying people's personality and dignity, advocating suspicious and
mistrust, minding to other people's personal life, are morally rejected, have been destroyed social
.cohesion and structure

Public Security, naturally and legally, is major task of government. However, the plan to promote .3
public security resulted in widespread limiting and violating legal public rights and freedom, as well
.creating public fear and frightening situation

The Human Rights Committee of the Iran Alumnae Organization believes that ensuring individual security
.by respecting individual human rights is the major mechanism of enhancing the national public security